

Σιγή καὶ ἐρημία βασιλεύει εἰς τὸ μικρὸν καφενεῖον. Ὁ καφε-
τζῆς, μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας, βλέπει πλέον ψηλαφητὰ τὰ
ἐρείπια τοῦ βομβαρδισμοῦ.

Μετ' ὀλίγον φθάνουν καὶ δύο νυσταλέοι ἀστυφύλακες, ἄγρυ-
πνοὶ φρουροὶ τοῦ νόμου.

— Τί τρέχει; τί συμβαίνει;

— Τί νὰ συμβαίη; Δὲν καταλαβαίνετε; Ἄρχισε ὁ βομβαρ-
δισμὸς . . .

— Ἀλήθεια; Βομβαρδίζεται ἡ Πρέβεζα;

— Ἐέρω γώ . . . ἔτσι φαίνεται.

— Βρὲ μίλα καλά. Ἦλθε κανένα τηλεγράφημα; Ὑπάρχουν
εἰδήσεις;

— Δὲν ξέρω. Ἐέρω μονάχα ὅτι ἐδῶ ἐβομβάρδισαν . . .

Καὶ ἔδειξε κατὰ γῆς τὰ ἄψυχα πτώματα.

Οἱ ἀστυφύλακες ἔμειναν κόκκαλο. Ἐνόησαν ὅτι ὁ καφετζῆς
εἶχε δίκαιον.

Ὁ βομβαρδισμὸς φεῦ! . . εἶχε συντελεσθῆ! . . .

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΤΟ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ

Ὁ φωτεινὸ τὸ δρόμο ἀκολουθώντας
μιανῆς χλωμῆς ἀχτίδας φεγγαριοῦ
ἐψές ὁ νοῦς μου ἀνέβαινε πετώντας
στὰ γαλανὰ βασίλεια τοῦρανοῦ.

Τῆ θύρα πρὶν διαβῶ τοῦ παραδείσου
ἐν' ἀγγελουῶσι ὀλόξανθο τὴν κλειῖ,
καὶ μὲ φωνὴ γλυκεῖα σὰν τῆ φωνῆ σου
αὐτὰ τὰ λίγα λόγια μου μιλεῖ:

— «Μέ τὸ μικρὸ μου χέρι, ὅταν θελήσω,
Σ' ἀνοίγω ἢ σοῦ κλειῶ τὸν οὐρανὸ . . .» —
Γυρίζω τ' ἀγγελουῶσι νὰ γνωρίσω,
μὰ πρὶν προφθάσω, ἀγάπη μου, ξυπνῶ!

ΑΝΑΣΤ. Π. ΣΚΙΑΔΑΡΕΗΣ